

מאורות הדף היומי

עלון שבועי ללומדי "הדף היומי"

י"ל ע"י ביהמ"ד למגידי שיעור "דף היומי" בראשות הגר"ד קובלסקי שליט"א וע"י קרן ברכה ומוטי זיסר

גליון מס' 191

מסכת מכות י"ח-כ"ד

בס"ד, ט"ז שבט תשס"ג

השבוע בגליון

■ דיני תורה על גידול ילדים
■ חובת הקריעה על ירושלים ומקום המקדש
■ האם תושבי ירושלים חייבים קריעה?

■ והוא רחום יכפר עוון ולא ישיחת
■ משפט שלמה בראי "חושן משפט"

■ ספר תורה ותלמיד חכם שנפלו
■ האם מותר לשבת בעת ההקפות בשמחת תורה?
■ האם יש לעמוד בשעת קריאת התורה?

דבר העורך

שומר מצווה לא ידע דבר רע

והיטק לומדי הדף היומי, ייהנו בוודאי למקרא שני הסיפורים הבאים. כמעט כל אחד מקובעי העיתים לתורה נתקל במהלך השנים באירוע או במשימה, ש"חייבו" אותו לבטל את קביעותו באותו יום, באופן "יחד פעמי" בלבד. ההתגברות על הייצר, תוך הבנה ברורה ומוחשית, כי אנו מצויים בעולמו של הקב"ה, ולא יתכן כי נפסיד מאומה אם נעשה את רצונו, נוסכת תחושת עונג עילאי בלב הלומד, על שזכה להתעלות ולשלוט בעצמו.

שניים מקוראינו העשירו אותנו בשני סיפורים מרתקים, המדגימים בזעיר אנפין את דברי מלכנו שלמה (קהלת ח"ה) "שומר מצוה לא ידע דבר רע".

"היה זה בשנת תשי"ז, פותח את סיפורו א.נ. **עם סיום** מלחמת העולם השנייה, ונותר בפולין מתי מספר יהודים ניצולים, אשר השלטון הקומוניסטי הגיף בפניהם את שערי ולא הניחם לצאת מן הארץ ספוגת הדם והזמעות אל ארץ אבותיהם.

לאחר ארבע שנות ציפייה, בשנת תשי"ז, נפתח חרך צר בבבולות המדינה ורבים מן הניצולים, ביניהם, הרב אברהם ישראל ארנברג ז"ל, אשר סיפר לי את המעשה הבא, מיהרו לצאת לעבר הארץ הקדושה.

"במהלך נסיעתנו ארצה, הגענו בערב שבת לעיר הנמל ונציה שבאיטליה, וכעבור מספר שעות התעטפנו בקדושתה של שבת איטלקית. **בבוקרו של** יום שבת קודש המה מקום שהייתנו רוכלים איטלקים רבים שצצו משום מקום עם שלל מרכולות הצבעוניות. הרוכלים עשו את מלאכתם נאמנה, ופרסו בצנינו סחורות שלא ניתנו להשגה בפולין, וכן סחורות עוברות לסוחר בארץ יעדנו, ארץ ישראל.

המסחר החל פורח. אין אני ראוי לשפוט את האנשים אשר פגעה נפשם מרורים, ועתה אצו רצו בבהילות לרכוש סחורה מכל הבא ליד.

אני עמדי במקומי מחריש. שבת היום בעולם! שבת!

אט אט שככה ההמולה. כספם של הנוסעים תם, וערימת ה"מצואות" שסיביותיהם תפחה וגבהה. תפוחי עץ היו הסחורה המבוקשת ביותר. הללו נמכרו בארגזים בעלי תכולה של חמישה קילו האחד, ונוסעים רבים הצטיידו במספר ארגזים מתוך מטרה למכור תפוחים אלו בארץ ישראל, אשר בחוף ימה היינו אמורים לנחות בתוך ימים אחדים.

מספר נוסעים ניגשו אלי, ומתוך רחמים הציעו לי להלוואה, עד שירוחק, כדי שאוכל גם אני לרכוש תפוחי עץ. הודיתי להם על טוב ליבם, והסברתי להם מעדנות, כי את יום השבת אני מקדיש לאלוקי השמים והארץ.

המשך בעמוד הבא

המשך בעמוד הבא

לעילוי נשמת

הר"ר **יצחק איזנברג** ז"ל
ב"ר מרדכי ז"ל נלב"ע י"ח שבט תשנ"ז
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת

מרת **עדינה איידל גולדשמיד** ע"ה
בת הר"ר אלימלך ז"ל נלב"ע ט"ז שבט תשמ"ב
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצחה ע"י המשפחה שיחיו

המשך מעמוד קודם

ספר תורה המונח על בימה מוגבהת: הרשב"א (שו"ת ח"ג סי' רפ"א) כתב, כי כאשר ספר התורה מונח על הבימה אין חובה לעמוד לפניו, שכן, ספר התורה נמצא ב"רשות אחרת" (רמ"א יו"ד סי' רמ"ב סעי' י"ח). היינו, בזמנם הבימה וסביבותיה היו מוגבהים מקרקע בית הכנסת, ועל כן, הנמצא בבית הכנסת אינו חייב לעמוד לכבוד ספר התורה הנמצא במקום אחר. כמו כן, כאשר הבימה מוקפת גדר בגובה עשרה טפחים, הרי היא מהווה רשות נפרדת.

הט"ז (יו"ד סי' רמ"ב ס"ק י"ג) הוסיף וכתב, כי גם כאשר קרקע הבימה אינה מוגבהת, די בכך שהבימה עצמה נחשבת כרשות נפרדת מבית הכנסת (עיי"ש שגובהה עשרה טפחים ורוחבה ואורכה ארבע אמות. וב"פרי מגדים" או"ח סי' קמ"א ס"ק ג' צ"ח ד' טפחים) כדי לייחדה כמקום לפני עצמו, ולפיכך, מעיקר הדין אין חובה לעמוד בעת קריאת התורה. אכן, ה"שולחן ערוך" (או"ח סי' קמ"ו סעי' ד') פסק: "אין צריך לעמוד מעומד בעת שקורין בתורה". והוסיף הרמ"א (שם) "ויש מחמירין ועומדין", משום שבשעת הקריאה צריך השומע להעלות בדעתו, כאילו באותה שעה הוא מקבל את התורה בהר סיני, ובמעמד הר סיני כל ישראל עמדו ("משנה ברורה" שם).

קריאת התורה על שולחן נמוך: לכאורה, כאשר ספר התורה מונח על בימה הנמוכה מעשרה טפחים, כגון, על שולחן נמוך, על כל המתפללים לעמוד בשעת קריאת התורה בציבור. אולם, ה"מגן אברהם" (או"ח סי' קמ"ו סעי' ד') מחדש היתר נוסף, והוא, כי החובה לעמוד מפני ספר תורה חלה כאשר הוא אינו מונח במקומו. לפיכך, מאחר שבשעת הקריאה בתורה, מקומו של ספר התורה הוא על הבימה, אין חובה לעמוד מפניו.

לאור חידושו זה של ה"מגן אברהם" הוסיף ה"פרי מגדים" ("משבצות זהב" או"ח סי' קמ"א ס"ק ג'), כי גם כאשר ספר התורה אינו מונח על הבימה אלא נתון בזרועותיו של החזן, כגון, בעת אמירת תפילת "יזכור" וכדומה, אין צריך לעמוד מפניו, שהרי הוא "במקומו", כלומר, בזמן זה מקומו של ספר התורה הוא בידי החזן.

עמידה בעת פתיחת ארון הקודש: כאשר נבוא להכריע אם יש לעמוד בעת פתיחת ארון הקודש, נמצא, כי שני ההיתרים שמנינו לעיל תקפים באופן זה. שהרי, ארון הקודש הוא רשות נפרדת מבית הכנסת, וכמו כן, ספר התורה נמצא במקומו. אמנם, נהגו לעמוד בעת פתיחת ארון הקודש, ועל הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל מסופר, כי אף בזקנותו המופלגת החמיר על עצמו לעמוד אפילו בשלהי צום יום הכיפורים בתפילת הנעילה בה ארון הקודש פתוח (הקדמה ל"קונטרס עבודת התפילה" ליו"כ. ועיי' בשו"ת "פנים מאירות" ח"א סי' ע"ד, שו"ת "רחם סופר" ח"מ סי' ע"ג, "שער חיים" על שער אפרים" הל' קריאת התורה שער י' אות י"ט).

אולם, בבואנו לדון אם חובה לעמוד בעת עריכת ההקפות בשמחת תורה, נמצא, כי שני ההיתרים הנזכרים לעיל אינם תקפים בזמן זה. שכן, ספר התורה אינו מונח ברשות אחרת, כי אם במקום אחד עם המתפללים, וכמו כן, הוא אינו מונח במקום מסוים אשר ניתן לומר עליו כי הוא "מקומו", אלא הוא מיטלטל ברחבי בית הכנסת. ואמנם, בעל ה"ערוך השולחן" (יו"ד רפ"ב סעי' ה') כתב, כי בעת עריכת ההקפות יש לעמוד, ורק בהפסקות שביניהן, כאשר ספרי התורה עומדים במקום אחד, מותר לשבת.

גם ה"חזון איש" זצ"ל נהג כן, וכאשר ביקש לשבת, נטל עמו ספר תורה, מאחר שבאופן זה אין חובה לעמוד מפני ספרי תורה אחרים ("דינים והנהגות" פרק כ' סעי' כ"ח). בספר "שמירת שבת כהלכתה" (פרק כ"ד הערה ק"ח) כתב, כי "בשעת הצורך" מותר לשבת, אם ספר התורה מוקף על ידי מעגל צפוף של אנשים, שאין ביניהם רווחים הגדולים משלושה טפחים, כך שהם חוצצים בין ספר התורה לאדם המצוי מחוץ למעגל.

ל"פלפולא דאורייתא" נציין סברה מעניינת ששמענו מתלמיד חכם חשוב שליט"א, להקל בישיבה בזמן עריכת ההקפות. לדעתו, גם בשעת עריכת ההקפות נחשב ספר התורה כנמצא ב"מקומו", מאחר שאין הוא מהלך ממקום מסוים למקום אחר, אלא כעת משתמשים בו באופן זה.

המקור לדיני כבוד ספר תורה: אחר שנוכחנו בכל הכללים והפרטים של הלכות כבוד ספר תורה, שומה עלינו לברר את המקורות אשר מהם שאבו הפוסקים כללים אלו. ה"פרי מגדים" (שם) מבאר, כי כבוד ספר התורה נלמד מהלכות כיבוד תלמיד חכם, והמעין בהלכות כיבוד תלמיד חכם ימצא, כי יש לקום לכבודו, כאשר הוא מהלך. לפיכך, הסיקו הפוסקים את כל הכללים הנזכרים, ולפיהם, כאשר ספר התורה אינו מוגדר כ"מהלך", אין חובה לקום לכבודו.

דף כב/ו והוא רחום יכפר עון

והוא רחום יכפר עון ולא ישחית

בעבר הרחוק, נהגו ישראל ללקות מידי יום לפני תפילת ערבית, כדי לכפר על עוונות אותו יום. יש אומרים (בטור או"ח סי' רל"ז), כי מנהג זה אף הטביע את חותמו על סידור התפילה, באמירת הפסוק "והוא רחום" לפני תפילת ערבית, שהרי פסוק זה, שיש בו שלש עשרה מילים, אומר המלכה שלש פעמים בשעת ההלקאה, כמבואר בסוגיותינו, כנגד ל"ט מלקות (טור שם). עם השנים בטלה ההלקאה, אך הפסוק נותר על כנו.

אולם, הטור (שם) מבאר, כי תקנו לומר "והוא רחום יכפר עון ולא ישחית" לפני תפילת ערבית, משום שתפילת שחרית ותפילת המנחה תוקנו כנגד קרבנות התמיד של שחר ושל בין הערבים, והקורבן מכפר על עוונות. אולם, תפילת ערבית אינה כנגד קורבן, ולפיכך תקנו לבקש רחמים וסליחה מאת ה'.

הללו נדו לי בראשם והסתלקו כלעומת שבאו. **לעת ערב,** קיבלנו הוראה להעביר את חפצינו לאוניה בשם "גלילה", שענה בנמל, ושעליה נפליג ארצה. בהתרגשות רבה ארגנתי את חפצי הדלים, בעוד הסובבים אותי עמסו את תפוחיהם על גלגול ועל גביהם של סבלים איטלקיים, והתמקמתי עם רעייתי ושני ילדי ב"גלילה".

תושב שלש שעות התמלאה האוניה עד אפס מקום באנשים, נשים וטף, ובחבילות אין ספור. משגדשה הסאה, פקד רב החובל על כל באי האוניה, להעביר את צרורותיהם, חבילותיהם, מזוודותיהם וארגוניהם פנימה, אל בטן האוניה, מלבד חפציהם האישיים.

בסיועם הנמרץ של מלחי האוניה וקציניה, רוקנו כל התאים מתכולתם, על אף מחאותיהם הקולניות של הנוסעים.

עלינו על יצוענו מתוך תחושת נעימות. הנה, אנו חוזרים הביתה. עם בוקר התעוררנו, ולהפתעתנו נוכחנו לראות, כי לא גלי ים ושמים כחולים סובבים אותנו, כי אם נוף המרהיב של ונציה. התברר, כי מחמת עיכוב כל שהוא, תפליג האוניה רק בשעות הבוקר המאוחרות.

התעטפתי בטלית והתעטרתי בתפילין, ובעומדי על סיפון האוניה הודיתי ליוצר הבריאה על נפלאות בראשית ועל כל מה שגמלני מעודי ועד היום הזה, בו אנו אמורים להפליג לארץ חמדתנו, ארץ אשר אליה לא זכו להגיע אבותי ואבות אבותי נוחם עדן.

כעבור זמן מה, החל הנמל שוקק חיים.

שוב, אותם רוכלים, אשר דבר עיכוב האוניה גונב לאוזניהם במהירות, חשו לנמל ופרסו את מרכולתם.

מיהרתי להצטייד במעט הדולרים אשר לי, וירדתי אל הנמל, שם נכונה לי הפתעה נעימה. הקונים היו מועטים, שכן, כספם של רוב הנוסעים אול ביום הקודם, ולפיכך מחירי התפוחים ירדו פלאים.

רכשתי מספר רב של ארגוני תפוחים. היה לי זמן לבחור את המובחרים שבהם. איש לא דחק בי, המסחר הנהנה בנחת, ואחת למספר דקות מלאתי את תאי האישי בארגוני תפוחים נוסף.

בשלווה וביישוב הדעת רכשתי את התפוחים, ובתוך האניה כיסיתי את הסחורה מחשש עינא בישא. זמן קצר לאחר מכן, בשעה אחת עשרה לפני הצהרים, הפליגה האוניה לדרכה. החזקתי את הארגונים בתאי, באין פוצה פה ומצפצף, ובמשך כל הנסיעה הקפדתי לטפל בהם, לוודא שייכנס אוויר צח ביניהם ולהחזיקם במצב תקין.

ביום שישי אחר הצהרים הגענו בע"ה לחיפה, והועברנו לשער העלית. בבוקרו של יום ראשון הופענו במקום סוחרים, שחפצו לקנות מהעולים החדשים את הניתן לקנות. המטענים הוצאו כבר מבטן האוניה, וכשהובאו ארגוני התפוחים, חשכו עיניהם של בעליהם. נקצתם נרקבו, מקצתם נראו כצליים באש ואף לא אחד מהם צלח עוד לאכילה. לבעליהם ההמומים לא נותר אלא להשליכם לפני האשפה. לעומת זאת, התפוחים שלי היו תאוה לעיניים, טובים וטריים. כמובן, שזכיתי למכור אותם במחיר טוב ורווחי הנאים סייעו לי ולבני ביתי בהתעוררות בארץ ישראל.

ונקנה במעשה מעניין שאירע לפני שלושים שנה, אשר הובא לידיעתנו על ידי הרב ד.ו.

"בראשית אחד הכוללים שבירושלים עומד יהודי תלמיד חכם, אשר רישומיה של חוויה נפלאה שעברה עליו לפני שנים רבות חיים בקרבו, כאילו התרחש הדבר זה עתה.

אותו יהודי, אברך צעיר היה אז, ועם חתונתו, קיבל על עצמו בלי דר, כי לא יפסיק מלימודו בזמנים שבהם קבע עיתים לתורה. טרם החלטה זו, הוא קיבל את הסכמתה הנלבבת של רעייתו הטרייה לכך, ואמנם, מספר שבועות עמד מודעו בקבלתו ללא קשיים מיוחדים.

יום חמישי. השעה חמש אחר הצהרים. האברך הצעיר ישב בהיכל ישיבת מיר שבירושלים וקדק על תלמודו, כשפשת נזכר דגים. הדגים של שבת. היה זה תפקידו לקנות את הדגים ולהביאם לביתו. את כל השאר

המשך בעמוד הבא

חובת הקריעה על ירושלים ומקום המקדש

הדף היומי

מכות י"ח-כ"ד

ט"ז-כ"ב שבט

גמרתנו מתארת את צערם הרב של רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא, אשר בעת שהגיעו להר הצופים בדרכם לירושלים, "קרעו בגדיהם" על חורבן עיר הקודש ומקום המקדש. סעיפים רבים ב"שולחן ערוך" דנים במועדי החיוב, בסוג הקריעה, אם גם נשים וקטנים חייבים לעשות כן ועוד, בעת ראיית ערי יהודה, ירושלים ומקום הקודש והמקדש בחורבנם. במאמר שלפנינו נתמקד בשני נידונים - אם בזמנינו נוהג חיוב זה, ובדינים של תושבי ירושלים.

דין קריעת הבגד בעת ראיית ירושלים ומקום המקדש בחורבנם מקורו בגמרא (מועד קטן כ"א), בה נאמר: "כיון שהגיע לצופים - קורע". היינו, הרואה מרחוק את מקום המקדש, חייב לקרוע את בגדו. כך גם נפסק להלכה (רמב"ם הל' אבל פ"ט הל' ב' ובטושי' או"ח סי' תקס"א), שהרואה את ירושלים ואת מקום המקדש חייב לקרוע, אם לא ראה אותם למעלה משלושים יום.

[יש שכתבו כי יתכן שקריעה זו נועדה לעורר את לב היהודי להצטער על חורבן בית מקדשו (ראה ב"עיר הקדש והמקדש" ח"ג פרק י"ז סי' א' סעי' ד'). אולם, הגר"מ פיינשטיין זצ"ל (שו"ת "אגרות משה" או"ח ח"ה סי' ל"ז) כתב, כי אין אנו מבקשים טעמים אחר הנלמד מן הפסוקים. ברור, כי אם חיוב הקריעה נובע מהרצון לעורר צער בלב היהודי על חורבן המקדש, אין לקרוע בערב שבת קודש אחר חצות, כדי שלא להצטער בשבת. ברם, אם יש הנהוגים שלא לקרוע את בגדיהם בערב שבת אחר חצות, ניתן לבאר את מנהגם גם ללא טעם זה, שכן, פעולת הקריעה עצמה מעוררת צער גם אם אין זה ייעודה, ואין ראוי להכנס לשבת קודש בצער. עיי' אג"מ שם ובספר "ארץ ישראל" להגר"מ סי' כ"ב אות י"א].

עד שלהי תקופתו של השלטון הבריטי בארץ, ניתן היה לחזות ביהודים שפערו את עיניהם בתמיהון ובכאב למראה מקום בית מקדשן השמם ובתוך כך קרעו את בגדיהם. בעשרות השנים האחרונות התרופף מנהג זה, והפוסקים נדרשו לדון בו. תחילה נדון לגבי חובת הקריעה על ירושלים, שראייתה מחייבת קריעה בפני עצמה.

הגר"מ פיינשטיין זצ"ל (שו"ת "אג"מ או"ח ח"ד סי' ע"ג) כתב, כי בימינו אין ראיית ירושלים מחייבת קריעה, משום שהיא בנויה לתפארת, ואומות העולם אינן שולטות בה. הוא מציין, כי חובת קריעה זו נותרה לגבי חבלי ארץ הנתונים לשליטתן של האומות.

אולם, הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל כתב ("מנחת שלמה" ח"א סי' ע"ג), כי רק שלטון שראשו יכולים לעשות כרצונם נחשב כשלטון. ומאחר שנפסק להלכה, (רמב"ם הל' עבודת כוכבים פ"ז הל' א') : "מצות עשה היא לאבד עבודת כוכבים... ובארץ ישראל מצוה לרדוף אחריה עד שנאבד אותה מכל ארצנו", וכיום אין באפשרות השלטון לעקור מקומות של עבודה זרה ממקומם, קיימת איפוא, חובת הקריעה גם על ירושלים עיר הקודש.

האם תושבי ירושלים חייבים קריעה? חובת הקריעה על מקום הקודש והמקדש מוסכמת על כל הפוסקים, אלא, שנחלקו הדעות אודות חיוב זה לגבי תושבי ירושלים [אין אנו נכנסים כאן לשאלה מי נחשב תושב ירושלים]. לדעת הרדב"ז (שו"ת סי' תרמ"ו) והחיד"א ("ברכי יוסף" סי' תקס"א), חובת הקריעה חלה גם על תושב ירושלים, שלא ראה את הכותל במשך שלושים יום. אולם, בעל ה"אליה רבה" (סי' תקס"א סי"ח) חולק על כך וסובר, כי תושב ירושלים אינו חייב לקרוע על מקום המקדש, אלא אם שהה מחוץ לירושלים מעל שלושים יום.

בשו"ת "דברי יציב" (סי' פ"ט) כתב, כי גדולי ירושלים הורו לסמוך על פסקו של בעל ה"אליה רבה", משום דלותם הרבה של תושבי ירושלים, אשר אילו היו צריכים לקרוע את בגדיהם בכל עת ראייתם את הכותל לאחר שלושים יום, היו נותרים ללא בגדים. אכן, הגאון רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א הורה לשואליו, כי גם תושבי ירושלים חייבים בקריעה למראה מקום חורבנו של מקום הקודש והמקדש ("מעדני שלמה" הל' בין המצרים), ואף הוא מקפיד לעלות מידי פעם בפעם לגג ישיבת ברסלב הסמוכה לביתו, ולהשקיף ממנה על מקום המקדש, כדי שלא יחלפו עליו שלושים יום בלא ראייתו ויתחייב בקריעה. נכדו הרב א.ז. שליט"א מוסיף ומספר, כי לכששאלוהו, כי מגג בניין זה אין רואים אלא את כיפתו הזוהבה של המסגד הממוקם על הר הבית, השיב להם, שאין לך ראיית החורבן גדולה מזו של ראיית כיפת מסגד הבנוי במקום בית מקדשנו. (ראה עוד בעניינים אלו בספר "ארץ ישראל" לר"מ טיקוצ'נינסקי, סי' כ"ב, "פאת השולחן" סי' ג', "ארחות רבינו" ח"ב עמ' קמ"ט, "נטעי גבריאל" על הל' בין המצרים, פרק ק').

כתובת המערכת: רח' הרב וגמ" 1 ת.ד. 471 בני-ברק
טל. 03-5780243 פקס. 03-6160657
מחלקת מנויים: המעוניינים להצטרף כמנויים
בעברית או באנגלית **נדארו:** נא לפנות לטל. 03-616-06-57
דאףיומי@hadaf-hayomi.com
בדואר אלקטרוני: נא לפנות לטל. 153-3-5748272
פקס: נא לפנות לטל. 153-3-5748272

נקודות הפצה בחו"ל
אמצעות הברית ניתן לקבל את הגליון
"מאורות הדף היומי" בעברית או באנגלית
מדי שבוע-בדואר לפרטים בטל. 718-253-6218
ניו ג'רסי: משפ' פרי 201-871-5850
לוס אנג'לס: הר"ר שמואל לוינגר 818-5098880
אנגליה לונדון: יחזקאל אברט 44-0776402928
מנצ'סטר: שמואל קאהן 0776402928
קנדה מונטריאל: הר"ר שמואל צבי לסק 514-2744160
אוסטרליה: הר"ר יחזקאל בראון 613-95300217
פלמיה: הר"ר יעקב סנדורוביץ 075-263759
ברזיל: הר"ר יהושע פיסטרנק 011-30513955
צרפת: הר"ר יהודה בוכינר 333-88140301
שווייץ: הר"ר רפאל מוסבכר 04620030

חכם מהו? שואל! דבר עם המגיש
אש"ת, לא תעלו, א"מית, חתולית

מטוב המגיש בדף היומי ישתדלו לנותן לך
03-570-80-33
סלוק מעלות 064-207850
מעלות בורס' 053-977141
אורנג' 054-977141
קשר כשר 056-731111

"משיבי הדף"
03-6187254
053-977141
15153877141 סקס

עולם הדף היומי
להלן זמני שיעורים בדף היומי כפי שנמסרו למערכת

בני ברק
שיעור חדש
בית משפחת סלימן רח' דון יוסף
נשיא 12 בשעה 8:30 בערב
מידי יום ביומו
הציבור מוזמן

"מאורות הדף היומי"
בית המדרש למגיד שיעור דף היומי,
סוכ טשורב
בשורה לתושבי אור-יהודה
הננו שמחים להודיע
כי זכינו ב"ה
לייסד שיעור חדש
בסוגיות הדף היומי
בחברת "פרגרין
וונצ'רס"
רח' יוני נתניהו 6 ק"מ 4 אור-יהודה
בכל יום שלישי בשעה 5:45 אחה"צ
ע"י מגיד שיעור
מבית מדרשנו

לעילוי נשמת
הר"ר **אליעזר וידר** ז"ל
ב"ר יצחק ז"ל נלב"ע כ"א שבט תש"מ
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י בנו ידידנו
הר"ר **דב וידר** ומשפ' שיחיו - נתניה

לעילוי נשמת
מרת **חיה יעקב ווקס** ע"ה
בת ר' יעקב יצחק ז"ל נלב"ע י"ז שבט תש"ס
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצחה על ידי ידידנו המשפחות שיחיו: וקס-וינה,
קליינמן-אנטוורפן, לאופר ואברט-לונדון

לעילוי נשמת
ב"ר יעקב אליעזר ז"ל נלב"ע כ"ג כסלו תשנ"ב
ולעילוי נשמת מרת **דבורה** ע"ה
בת שרה ע"ה נלב"ע ט"ז שבט תשמ"ב
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצחו ע"י המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת הר"ר **ראובן גומבו** ז"ל
ב"ר צבי ז"ל וזוגי מרת **פראדל** גיטל ע"ה
ב"ר שמואל ז"ל **ת.נ.צ.ב.ה.**

בשורה טובה ללומדי הדף היומי
גבאי בתי הכנסת ומגיד השיעורים

בימים אלו יוצאים לאור הגמרות
המפוארות מסכתות **מכות** ו**שבועות**
בהוצאת **"מאורות הדף היומי"**
הגאון **האולקא באהיר אסכול**
לומדי הדף היומי

כל הקודם
זוכה

לפרטים והזמנות נא לפנות ליחסי הפרסום במשרדי "מאורות הדף היומי" טל. 03-6164725